

kan siges at være enten billigt eller retfærdigt. Skulde en saadan Foranstaltning som den, hvorom her er Tale, overhovedet kunne forsvares, maatte det være af Hensyn til Børnene, men det forekommer mig, at der er taget et ganske ualmindeligt ringe Hensyn til Børnene ved denne Bestemmelse, der er ikke truffet nogensomhelst Foranstaltning til at sikre, at Bidraget virkelig kommer Børnene til Gode. Der er ikke det Mindste til Hinder for, at Børnemoderen, naar hun har faaet det, selv forbruger det til Stads og Tjas, maasse for lettere at skaffe sig en Elster Nr. 2. Dernæst maa det vistnok erkjendes, at Forslaget ogsaa lettelig kan blive til ligefrem Skade for Børnet, idet det nemlig affsjærer det visse Udsigt til at opnaa ægte Børns Rettigheder. For Tiden er jo Forholdet det, at den Omstændighed, at en Børnefader ikke er i Stand til at betale Bidraget, ikke er til Hinder for, at han gifter sig med Børnets Moder, uden at der af den Grund kan lægges ham Hindringer i Veien. Vedtages denne § 4, og kommer den til Anvendelse, stiller Forholdet sig ganske anderledes. Saa kan han ikke gifte sig med Børnemoderen uden sin Kommunes Tilladelse i Tilfælde af, at Bidragets Udredelse er regnet ham som Fattighjælp, og denne Tilladelse vil han selvfølgelig ikke faae, thi hans Forsørgelsekommune vil formodentlig finde, at den har aldeles Tilfrækkeligt i, at den maa svare Alimentationsbidraget for ham, den vil ikke kunne ønske ad denne Veie at paataage sig ogsaa at forsørge Moderen og de flere Børn, de senere maatte faae. Her er, saavidt jeg skjønner, et Punkt, hvor dette Forslag lettelig vil blive til positiv Skade for Børnet, thi dette kan ikke opnaa den Opreisning, om jeg saa maa sige, som er den mest fyldestgjørende, nemlig at det derved, at Foreldrene ægte hinanden, bliver til ægte Børn. Jeg finder saaledes det Princip, hvorpaa Paragrafen hviler, uheldigt, og allerede af den Grund har jeg ikke kunnet gjøre Andet end foreslaa Paragrafen udstemt. — Men jeg skal dog tilføie, at hvis man vilde beholde en saadan Paragraf, forekommer det mig, at den er i det Hele taget saare uheldigt affattet. Det er jo Meningen med den at bevirke, at Bidraget, naar Faderen ikke betaler det, kan komme til at gaa over paa den Kommune, hos hvilken han skulde have Fattigforsørgelse. Det vil nu ogsaa blive Tilfældet, forsaavidt hans Forsørgelsekommune er her i Landet, men derimod kommer der helt andre Regler til Anvendelse i Tilfælde af, at han ingen Forsørgelsekommune har, det vil med andre Ord sige, i de Tilfælde, hvor Plakat af 28de December

1827 kommer til Anvendelse. I Fattigforsørgelsesager passer den ikke sammen med dette Forslag, som medfører, at Bidraget kommer til at paahvile Opholdskommunen. Ærede Medlemmer ville erindre, at naar Personer, det være sig Udlændinge eller Indlændinge, ikke have nogen Forsørgelsekommune her i Landet, gjælder den Regel om deres Forsørgelse i Evangstilsælde, at de skulde forsvorges der, hvor de i Løbet af de sidste 5 Aar have opholdt sig længst, dog mindst et Aar, og findes ingen saadan Kommune, skulde de forsvorges der, hvor de findes trængende, men Omkostningerne skulde refunderes af Amtzrepartitionsfonden eller ved Vigning paa Kjøbstæderne. Jeg veed ikke, hvorfor ikke den samme Regel skulde komme til Anvendelse efter denne Paragraf, da det dog er Meningen, at det skal betragtes som en Fattigforsørgelse for Faderen, naar dette Bidrag udredes. Hertil kommer endnu, at medens Plakaten af 28de December 1827 angaar baade Indlændinge og Udlændinge, har man, saavidt jeg skjønner, i § 4 gjort forskellige Regler gjældende for Ind- og Udlændinge. For Udlændinge har man den Regel, at Bidraget skal afholdes af Opholdskommunen, for Indlændinge har man slet ingen Regel, naar de ere i det i Plakaten omtalte Tilfælde. Jeg veed ikke, om Meningen hermed er, at Indlændinge skulde være fri for at komme ind under Paragrafen, eller hvad der ellers er Meningen dermed. — Fremdeles forekommer det mig meget tvivlsomt, hvad man skal forstaa ved Opholdskommunen i Paragrafen. Betyder Opholdskommunen den Kommune, hvor Børnefaderen har fast Ophold, eller den, hvor han tilfældigvis træffes, maasse af Politiet i en Landeveisgrøft? Det kan man ikke se af Forslaget, om det ene eller det andet er Meningen. Er det Meningen, at man ved Opholdskommunen skal forstaa den, hvor han har fast Ophold, bliver atter Spørgsmaalet, om det er den, hvor han har fast Ophold i det Dieblit, Bidraget søges hos ham. Hvis det er Meningen, saa bliver det jo en aldeles tilfældig Kommune, som ikke har Noget med hans Forsørgelse at gjøre, og hvis det Andet skulde være Meningen, saa maatte det have været udtrykt anderledes, for saa maatte man have sagt saadant Noget som: Den Kommune, hvor han havde fast Ophold den Gang, da Bidraget forfaldt. Men indrømmes bør det formentligt, at det ikke bør falde paa Opholdskommunen i noget Tilfælde. — Der er forskellige andre Ulemper, som Paragrafen fører med sig; jeg skal dog ikke gaa ind paa Enkelthederne derved, men blot nævne f. Ex. det, at den Omstændighed,